12.10.1981

(9.57)

Una rèplica a Miquel Roca Junyent.

SOM UNA NACIO DE L' O.T.A.N. ?

Jordi Solé Tura

Acabo de llegir l'article de Miquel Roca Junyent sobre la qüestió de l'OTAN a la seva pàgina setmanal "Crònica parlamentària". Aquesta "crònica" que, dit sigui de passada, no és mai una autèntica "crònica" del parlament sinó una pàgina de propaganda i de justificació de les posicions de Convergència i Unió a les Corts, m'ha semblat un autèntic model de desfiguració dels fets i de confusió de les coses.

Segons Roca, per exemple, la posició dels comunistes, contra l'entrada a l'OTAN clara i coherent, només té un objectiu: ".. reduir la força d'aquest bloc occidental i incrementar per tant la força del bloc soviètic". I això és lògic perquè ja se sap que els comunistes no volen el model de societat occidental sinó el dels països de l'Est.

Miquel Roca, que coneix bé els problemes de la política catalana, sap perfectament que això és una fal.làcia total.

I sap també que la qüestió de l'OTAN no equival a acceptació o refús del "model occidental" ni a acceptació del model dels països de l'Est. L'eurocomunisme, precisament, es basa, entre altres coses, en l'afirmació que el model dels països de l'Est no val per al nostre país.

I a més és prou evident que no som únicament els comunistes els qui ens oposem a l'entrada d'Espanya a L'OTAN. A Catalunya, per exemple, també s'hi oposen els socialistes, Esquerra Republicana, molts sectors cristians i altres.

D'altra banda, quin és el "model occidental"? El de França ? El dels EEUU ? El d'Italia ? El de l'Argentina i Xile ? El de Corea del Sud ? El d 'El Salvador ? Segons la filosofía de l'OTAN, tots aquests països -- i d'altres -- entren dins del concepte de "món occidental". I les concepcions actuals de l'administració Reagan encara simplifiquen més la cosa, perquè tot conflicte, per localitzat que sigui , és situat pel govern nord-americà -- que és el qui controla l'OTAN -- com un aspecte més del conflicte global entre el "món occidental" i el "món comunista".

El model que propugnem els comunistes a Catalunya i a tot Espanya és el de la Constitució, és a dir, el model d'un Estat parlamentari, democràtic, pluralista, basat en les autonomies i en el ple funcionament de les llibertats i dels drets constitucionalment reconeguts. I quan Miquel Roca, que sap el paper que els comunistes hem tingut en l'elaboració de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia i que sap també quin ha estat i és el nostre paper en la defensa de la democràcia, afirma el contrari està fent purament i

simplement propaganda, no descripció objectiva de fets ni menys encara "crònica" de res.

El plantejament de Miquel Roca parteix,dencs, d'una fal.làcia.Però aquesta és, precisament, la clau de l'assumpte. Defensar l'entrada a l'OTAN no és defensar "una societat com l'occidental". No és aquesta la qüestió. En realitat, aquesta defensa amaga altres interessos. I altres claudicacions.

En aquest moment, el món es troba immers en una tensió política i militar creixent, que pot arribar a límits perillosíssims. L'entrada de les tropes soviètiques a Afganistan va ser un primer pas, culminat i empitjorat per l'elecció de Ronald Reagan com a president dels EEUU. Assistim a una escalada de la tensió que ens duu novament als pitjors moments de la guerra freda. Els focus de tensió són molts diversos arreu del món -- especialment a l'Orient Mitjà -- i la política nord-americana consisteix a situar-los tots -- com deia abans -- en l'òrbita dùna confrontació global entre els blocs.

A Europa aquesta escalada de la tensió ens afecta particularment perquè al nostre continent -- dividit i ocupat per les tropes dels dos blocs -- no és possible una confrontació parcial que no culmini en una guerra nuclear. El nostre continent és ja,però ho serà més encara si no ho aturem a temps, un arsenal nuclear que que no sols amenaça la nostra supervivència sinó que ,de fet, impossibilitat qualsevol acció creadora per a resoldre comunitàriament els greus problemes d'economia i de civilització amb què s'enfronten els nostres països.

Precisament per això,un dels trets distintius dels darrers mesos és un creixement espectacular dels moviments populars contra l'armamentisme i per la pau, moviments que no passen per cap pretesa línia divisòria comunisme-anticomunisme sinó que abasten sectors polítics, socials i ideològics molt diversos i afecten a partits que governen o poden governar aviat.

En aquesta situació, quin és l'interés del nostre pais ? Contribuir a enfortir el moviment general per la pau i la distensió, ser un element d'estabilitat contra la història bel.licista, connectar Europa amb aquells països del món que volen també la pau, contribuir a l'equilibri i afavorir la dissolució dels

blocs o, ben al contrari, ser un factor d'exasperació bel.licista, un factor de desequilibri, un factor d'enfrontament de tot Europa eecidental -- i del nostre país en particular -- amb els països dits del Tercer Món ?

Aquesta és l'autèntica qüestió. Miquel Roca diu que els socialistes d'altres països són favorables a l'OTAN i ho diu per mostrar la pretesa incoherència de l'esquerra del nostre país, oposada a l'OTAN. Doncs no hi ha tal incoherència. Els comunistes italians, per exemple, no proposen la sortida d'Itàlia de l'OTAN, com tampoc no la proposen els socialistes d'altres països d'Europa Occidental. I els comunistes francesos formen part d'un govern integrat a l'OTAN. Per què prenen aquesta actitud ? Suzillament: perquè [redacted] no volen trencar l'actual equilibri, perquè no volen afeblir un dels blocs sense una contrapartida immediata de l'altre, perquè saben que la dissolució dels blocs només podrà ser real i efectiva si és simultània.

Per la mateixa raó, els comunistes no volem l'entrada [redacted] l'entrada d'Espanya a l'OTAN ni volem tampoc l'entrada de cap altre país al Pacte de Varsòvia. Això seria desequilibrar el precari equilibri actual i seria fomentar encara més un cursa armamentista i una tensió que no es pot portar cap benefici, absolutament cap.

O és que no resulta evident, per a qualsevol que pensi una mica en la realitat del món actual, que l'entrada d'Espanya a [redacted] l'OTAN significarà un augment de la pressió del bloc de l'Est sobre Iugoslàvia i una tensió que pot arribar a ser insuportable al Mediterrani ? I no és evident que la transformació de les Illes Canàries en territori de l'OTAN és la introducció [redacted] directa d'aquest bloc militar a l'Africa ?

I tot això, en què beneficia el nostre país ? Ara tenim poques possibilitats d'una política exterior independent i les poques que tenim no les aprofitem. Si entrem a l'OTAN no ens en quedarà cap, entre altres coses perquè el mateix tractat de l'OTAN ens ho impedeix. Només cap parlar amb els dirigents de molts països de l'Amèrica Llatina per a comprovar-ho. "Aquí Espanya podria fer molt. Però si entreu a l'OTAN s'han acabat les vostres possibilitats" -- et diuen . I a l'Africa ? Quina política podrem fer al Sahara, per exemple ? O es que preferim que la guerra del Sahara es converteixi també en un conflicte directe entre els grans blocs ?

I a l'Orient Mitjà , la zona potencialment més conflictiva de totes i absolutament vital per a les nostres necessitats energètiques ? En què beneficiarà el nostre pais un compromís directe en els dramàtics conflictes de la zona a través de l'OTAN ?

Ja sé que alguns objectaran que això són problemes generals de la política exterior espanyola i que això no té res a veure amb els problemes de la nostra autonomia. Es una mica la línia de reflexió d'alguns prohoms del nostre pais, línia de reflexió que s'expressa també en la concepció d'una política d'Estat basada en allò de ".. a nosaltres que ens deixin tranquils i que a la resta del pais s'ho arregluin com puguin". Es la línia de negociar excepcions per a Catalunya en cada qüestió important i anar a Madrid a obtenir seguretats de que la concertació autonòmica o el que sigui " a nosaltres no ens afectarà".

Això no és política d'Estat ni, evidentment, política autonòmica. Es política de campanar. Allò que ens hauriem de preguntar és què pot significar per a la construcció de les autonomies la nostra dependència militar,política i econòmica de l'OTAN, és a dir, la nostra dependència directa d'un govern com el del Sr. Reagan llançat de ple en una política de rearmament i de tensió. Allò que també ens hauriem de preguntar és quina repercussió tindrà ,per exemple, en la nostra lluita contra l'atur l'augment de despeses militars exigit per l'OTAN.

El que no val és dissimular tot això dient que ja hem imposat al govern espanyol el compromís que no admetrà que Espanya sigui zona nuclear. De què val aquest compromís quan els governantd nord-americans ja han declarat que no estan disposats a acceptar-lo i quan l'entrada d'Espanya a l'OTAN significarà un agreujament de la tensió internacional, amb conseqüències avui no previsibles en la qüestió de l'armament nuclear?

En darrer terme, tot això ens porta a una qüestió essencial: quin sentit té afirmar que som una nació i propugnar al mateix temps la nostra submissió als imperatius estratègics, polítics i militars de les superpotències ? De quina nació parlem, en definitiva ? De Catalunya com a col.lectivitat o dels interessos parcials que pot representar tal o tal força -- en aquest cas Convergència i Unió ?

"Avui"

12 oct. 81

Una rèplica a Miquel Roca Junyent

Som una nació de l'OTAN?

A cabo de llegir l'article de Miquel Roca Junyent sobre la qüestió de l'OTAN a la seva setmanal «Crònica parlamentària». Aquesta «crònica», que dit sigui de passada, no és mai una autèntica «crònica» del Parlament, sinó una pàgina de propaganda i justificació de les posicions de Convergència i Unió a les Corts, m'ha semblat un autèntic model de desfiguració dels fets i de confusió de les coses.

Segons Roca, per exemple, la posició dels comunistes, clara i coherent contra l'entrada a l'OTAN només té un objectiu: «... reduir la força d'aquest bloc occidental i incrementar per tant la força del bloc soviètic». I això és lògic, perquè ja se sap que els comunistes no volen el model de societat occidental sinó el dels països de l'Est.

Miquel Roca, que coneix bé els problemes de la política catalana, sap perfectament que això és una fal·làcia total.

I sap també que la qüestió de l'OTAN no equival a l'acceptació o el refús del «model occidental» ni a l'acceptació del model dels països de l'Est. L'eurocomunisme, precisament, es basa entre altres coses en l'afirmació que el model dels països de l'Est no val per al nostre país. I, a més, és prou evident que no som únicament els comunistes els qui ens oposem a l'entrada d'Espanya a l'OTAN. A Catalunya, per exemple, també s'hi oposen els socialistes, Esquerra Republicana, molts sectors cristians i altres.

D'altra banda, quin és el «model occidental»? El de França? El dels EUA? El d'Itàlia? El de l'Argentina i Xile? El de Corea del Sud? El d'El Salvador? Segons la filosofia de l'OTAN, tots aquests països —i d'altres— entren dins el concepte de «món occidental». I les concepcions actuals de l'administració Reagan encara simplifiquen més la cosa, perquè tot conflicte, per localitzat que sigui, és situat pel goven nord-americà —que és el qui controla l'OTAN— com un aspecte més del conflicte global entre el «món occidental» i el «món comunista».

El model que propugnem els comunistes a Catalunya i a tot Espanya és el de la Constitució, és a dir, el model d'un Estat parlamentari, democràtic, pluralista, basat en les autonomies i en el ple funcionament de les llibertats i dels drets constitucionalment reconeguts.

I quan Miquel Roca, que sap el paper que els comunistes hem tingut en l'elaboració de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia i que sap també quin ha estat i és el nostre paper en la defensa de la democràcia, afirma el contrari està fent purament i simplement propaganda, no descripció objectiva de fets ni menys encara «crònica» de res.

El plantejament de Miquel Roca parteix, doncs, d'una fal·làcia. Però aquesta és, precisament, la clau de l'assumpte. Defensar l'entrada a l'OTAN no és defensar «una societat com l'occidental». No és aquesta la qüestió. En realitat, aquesta defensa amaga altres interessos. I altres claudicacions.

En aquest moment, el món es troba immergit en una tensió política i militar creixent, que pot arribar a límits perillosíssims. L'entrada de les tropes soviètiques a l'Afganistan va ser un primer pas, culminant i empitjorat per l'elecció de Ronald Reagan com a president dels EUA. Assitim a una escalada de la tensió que ens duu novament als pitjors moments de la guerra freda. Els focus de tensió són molt diversos arreu del món —especialment a l'Orient Mitjà— i la política nor-americana consisteix a situar-los tots —com deia abans— en l'òrbita d'una confrontació global entre els blocs.

A Europa aquesta escalada de la tensió ens afecta particularment perquè al nostre continent —dividit i ocupat per les tropes dels dos blocs— no és possible una confrontació parcial que no culmini en una guerra nuclear. El nostre continent és ja, però ho serà més encara si no ho aturem a temps, un arsenal nuclear que no sols amenaça la nostra supervivència, sinó que, de fet, impossibilita qualsevol acció creadora per a resoldre comunitàriament els greus problemes d'economia i de civilització que afronten els nostres països.

Precisament per això, un dels trets distintius dels darrers mesos és un creixement espectacular dels moviments populars contra la cursa d'armaments i per la pau, moviments que no passen per cap pretesa línia divisòria comunisme-anticomunisme, sinó que abasten sectors polítics, socials i ideològics molt diversos i afecten partits que governen o poden governar aviat.

En aquesta situació, quin és l'interès del nostre país? ¿Contribuir a enfortir el moviment general per la pau i la distensió, ser un element d'estabilitat contra la histèria bel·licista, connectar Europa amb aquells països del món que volen també la pau, contribuir a l'equilibri i afavorir la dissolució dels blocs o, ben al contrari, ser un factor d'exasperació bel·licista, un factor de desequilibri, un factor d'enfrontament de tot Europa occidental —i del nostre país en particular— amb els països dits del Tercer Món?

Aquesta és l'autèntica qüestió. Miquel Roca diu que els socialistes d'altres països són favorables a l'OTAN i ho diu per mostrar la pretesa incoherència de l'esquerra del nostre país, oposada a l'OTAN. Doncs no hi ha tal incoherència. Els comunistes italians, per exemple, no proposen la sortida d'Itàlia de l'OTAN, com tampoc no la proposen els socialistes d'altres països de l'Europa occidental. I els comunistes francesos formen part d'un govern integrat a l'OTAN. Per què prenen aquesta actitud? Senzillament, perquè no volen trencar l'actual equilibri, perquè no volen afeblir un dels blocs sense una contrapartida immediata de l'altre, perquè saben que la dissolució dels blocs només podrà ser real i efectiva si és simultània.

Per la mateixa raó, els comunistes no volem l'entrada d'Espanya a l'OTAN ni volem tampoc l'entrada de cap altre país al Pacte de Varsòvia. Això seria desequilibrar el precari equilibri actual i seria fomentar encara més una cursa d'armaments i una tensió que no ens pot portar cap benefici, absolutament cap.

¿O és que no resulta evident, per a qualsevol que pensi una mica en la realitat del món actual, que l'entrada d'Espanya a l'OTAN comportarà un augment de la pressió del bloc de l'Est sobre Iugoslàvia i una tensió que pot arribar a ser insuportable a la Mediterrània? ¿I no és evident que la transformació de les illes Canàries en territori de l'OTAN és la introducció directa d'aquest bloc militar a l'Africa?

I tot això, en què beneficia el nostre país? Ara tenim poques possibilitats d'una política exterior independent i les poques que tenim no les aprofitem. Si entrem a l'OTAN, no ens en quedarà cap, entre altres raons peqruè el mateix tractat de l'OTAN ens ho impedeix. Només cal parlar amb els dirigents de molts països de l'Amèrica Llatina per comprovar-ho. «Aquí, Espanya podria fer molt. Però, si entreu a l'OTAN, s'han acabat les vostres possibiliats», et diuen. I a l'Africa? Quina política podrem fer al Sàhara, per exemple? ¿O és que preferim que la guerra del Sàhara es converteixi també en un conflicte directe entre els grans blocs?

¿I a l'Orient Mitjà, la zona potencialment més conflictiva de totes i absolutament vital per a les nostres necessitats energètiques? ¿En què beneficiarà el nostre país un compromís directe en els dramàtics conflictes de la zona a través de l'OTAN?

Ja sé que alguns objectaran que això són problemes generals de la política exterior espanyola i que això no té res a veure amb els problemes de la nostra autonomia. És una mica la línia de reflexió d'alguns prohoms del nostre país, línia de reflexió que s'expressa també en la concepció d'una política d'Estat basada en allò de «...a nosaltres que ens deixin tranquils i que, a la resta del país, s'ho arreglin com puguin». És la línia de negociar excepcions per a Catalunya en cada qüestió important i anar a Madrid a obtenir seguretats que la concertació autonòmica o el que sigui «a nosaltres no ens afectarà».

Això no és política d'Estat ni, evidentment, política autonòmica. És política de campanar. Allò que ens hauríem de preguntar és què pot implicar per a la construcció de les autonomies la nostra dependència militar, política i econòmica de l'OTAN, és a dir, la nostra dependència directa d'un govern com el del senyor Reagan, llançat de ple en una política de rearmament i de tensió. Allò que també ens hauríem de preguntar és quina repercussió tindrà, per exemple, en la nostra lluita contra l'atur l'augment de despeses militars exigit per l'OTAN.

El que no val és dissimular tot això dient que ja hem imposat al govern espanyol el compromís que no admetrà que Espanya sigui zona nuclear. ¿De què val aquest compromís quan els governants nord-americans ja han declarat que no estan disposats a acceptar-lo i quan l'entrada d'Espanya a l'OTAN comportarà un agreujament de la tensió internacional, amb conseqüències avui no previsibles en la qüestió de l'armament nuclear?

En darrer terme, tot això ens porta a una qüestió essencial: ¿quin sentit té afirmar que som una nació i propugnar al mateix temps la nostra submissió als imperatius estratègics, polítics i militars de les superpotències? De quina nació parlem, en definitiva? De Catalunya com a col·lectivitat o dels interessos parcials que pot representar tal o tal força —en aquest cas Convergència i Unió?

Jordi Solé Tura

AJUNTAMENT DE TARRAGONA

TREBALLS DE LA REVISIÓ-ADAPTACIÓ DEL PLA GENERAL I DE LES ORDENANCES DEL NUCLI URBÀ DE TARRAGONA

L'Ajuntament de Tarragona ha exposat al públic, a les oficines municipals, els «Criteris, objectius i solucions generals de planejament i del projecte de modificació de les ordenances d'edificació del nucli actual i Eixample antic de Tarragona», formulats per l'equip redactor de la Revisió-Adaptació del Pla General d'Ordenació Urbana de Tarragona, en virtut de l'article 125 del reglament de planejament de la llei del sòl, a fi de rebre suggeriments i, si s'escau, altres alternatives de planejament. Per a les qüestions relacionades amb el planejament en general el termini és de 40 dies i per al que toca a les ordenances de 30 dies, a partir del 8 i del 6 d'aquest mes d'octubre respectivament, en què han aparegut sengles anuncis als Butlletins Oficials de la Província.

A fi de facilitar la informació i per tal que les corporacions, associacions i particulars participin en aquest tràmit, els documents estaran també exposats a la Volta del Pallol, on podran ésser visitats els dies feiners de 12 a 14 i de 19 a 21 hores fins al dia 12 de novembre.

Tarragona, 13 d'octubre del 1981

EXPEDICIÓ CATALANA A L'AMA DABLAM

HIMÀLAIA - NEPAL

Projecció del film de 16 mm. en color sobre l'escalada de l'aresta sud de l'Ama Dablam. Muntanya Sagrada de l'Himàlaia.

Dijous 22 d'octubre a les 10 nit.
Divendres 23 d'octubre a les 8 de la tarda i a les 10 de la nit.

Palau de Congressos de Montjuïc

Assemblea de CC-UCD

Les dues llistes que es presenten cerquen suports

Barcelona. — La confrontació davant l'assemblea «provincial» de Barcelona de CC-UCD, assemblea que tindrà lloc dissabte, ha començat amb força, com a primer i important pas davant la que s'ha de produir en el congrés del mes de gener a Lleida. Les dues candidatures anunciades, l'anomenada «oficialista» que encapçala Julián Valón i que compta amb el suport d'Anton Cañellas, i la «crítica», anomenada de «integració», que impulsen Punset, Capdevila i Torres, cerquen i anuncien els respectius suports entre personalitats i sectors del partit.

Així, ahir s'anunciava que cinc dels set diputats per Barcelona al Parlament, donen suport a la candidatura Capdevila-Punset-Torres. Es tracta, a més, naturalment, de Punset i Capdevila, tots dos diputats i el segon portaveu al Parlament, d'Higini Torras, Alfons Pérez-Guerra i Alexandre Padrós, encara que, curiosament, el suport d'aquest darrer també se l'atribueix la candidatura Valón. Assegura també la candidatura de «integració» que compta amb el suport del diputat al Congrés Marcel·lí Moreta i que «la candidatura és ben vista per Calvo Sotelo.»

El dia 20, pròxima sessió plenària del Parlament

Polèmica convocatòria del ple sobre l'OTAN

La censura a Barrera es debatrà el dia 28

Barcelona. (J. G.). — Per primera vegada la convocatòria d'un ple del Parlament de Catalunya ha estat motiu de polèmica entre els grups parlamentaris. Es tracta justament del ple en què el Parlament s'haurà de pronunciar sobre l'ingrés de l'Estat espanyol a l'OTAN, que la junta de portaveus, reunida ahir a la tarda, determinà, per majoria de PSC, PSUC i ERC i amb l'oposició de CiU i CC-UCD, que tindrà lloc dimarts dia 20.

El principal focus d'expectació davant la junta de portaveus d'ahir era —com ja havíem destacat— la tramitació que s'acordaria per a les tres proposicions no de llei amb idèntic text sobre l'OTAN;, presentades per PSC, PSUC i ERC, i la proposició no de llei centrista de censura a Barrera.

En el primer cas, el grup centrista no les admetia a tràmit i, en tot cas, volia que passessin a una comissió en lloc de debatre's en el ple; el grup de CiU es mostrava partidari d'aquesta segona solució; però la resta dels grups, precisament els que havien presentat les tres proposicions, es pronunciaren pel debat en el ple. Decidida la seva discussió en el ple, llavors es plantejà per a quin dia es convocava el primer ple. En principi era previst per als pròxims dies 21 i 22, però els socialistes sol·licitaren per cortesia que es retardés el ple ja que aquests dies el PSOE celebra a Madrid el XXIX congrés. Llavors el PSUC proposà que, atès el caràcter d'urgència de les tres proposicions, es convoqués un ple per al dia 20, cosa que secundà ERC i, després d'algunes indecisions, també el PSC, deixant en minoria el grup de CiU i CC-UCD. L'interès a no posposar el debat sobre l'OTAN al dia 28 rau en el fet que el dia 27 és previst el ple del Congrés a Madrid en què es donarà via lliure a l'adhesió d'Espanya.

Després de la junta de portaveus, el portaveu de CiU, Jaume Camps, féu constar públicament el seu «sentiment» per la «manca de cortesia» del PSC en no abstenir-se quan el PSUC proposà el ple per al 20, i remarcà el «mal precedent» que constituïa la convocatòria d'un ple per simple majoria i no per unanimitat, com fins ara. D'altra banda, fonts acostades al PSUC insinuaren que entre CiU i PSC hi havia el pacte de retardar el debat sobre l'OTAN fins després del pronunciament del Congrés de diputats.

El «cas Barrera», al ple del dia 28

Pel que fa a la proposició no de llei centrista censurant les manifestacions de Barrera, el grup de CiU s'oposà a admetre-la a tràmit i, en tot cas, que es debatés només en comissió. Però la resta de grups estigueren d'acord a debatre-la en ple, de manera que passarà com a punt central de l'ordre del dia del ple convocat ja per al dia 28.

L'exacta resolució d'aquesta moció de censura al president del Parlament presenta un grau d'incertesa perquè els socialistes estan estudiant de presentar alguna esmena a la proposició centrista. En aquest cas, caldria veure la resposta centrista. En aquest cas, caldria veure la resposta centrista i també del PSUC, ja que només amb els vots dels tres grups podrien derrotar la ja segura pinya de CiU i ERC en aquesta qüestió.

41è aniversari

Pujol i Barrera honraran la memòria de Lluís Companys

Barcelona. — El president de la Generalitat homenatjarà avui la memòria del president Lluís Copanys en ocasió de commemorar-se el quarantaunè aniversari del seu afusellament al castell de Montjuïc. També les autoritats autonòmiques i les representacions dels partits polítics faran acte de presència al cementiri de Montjuïc per retre homenatge al president màrtir davant la tomba on és enterrat.

Jordi Pujol, president de la Generalitat, acudirà a les nou del matí al cementiri de Montjuïc a fer-hi l'ofrena floral. A les deu del matí hi acudirà Heribert Barrera, president del Parlament.

La federació de Barcelona ciutat d'ERC, partit de què va ser fundador i un dels líders Lluís Companys, convoca a dos quarts d'onze del matí els seus militants i simpatitzants.

Rovira Tarazona va a la reunió de la comissió delegada

Barcelona. — Juan Rovira Tarazona, delegat del govern a Catalunya, assistirà avui al palau de la Moncloa a la reunió de la comissió delegada del govern per a política autonòmica, que presidirà Leopoldo Calvo Sotelo.

Congrés

Roca: no volen tocar qüestions concretes

Barcelona. — «El Congrés té una certa resistència a entrar en l'anàlisi de qüestions concretes que afecten cada dia els ciutadans», deia ahir Roca i Junyent alhora que anunciava que la Minoria Catalana havia presentat una proposta de llei sobre el transport de mercaderies per carretera i informava que també presentaran unes altres proposicions sobre comerç exterior, comerç interior, investigació tecnològica i les jubilacions dels treballadors autònoms; «són propostes —deia Roca— en què posem visió d'Estat i esperem que les altres forces polítiques s'hi sumin».

També manifestava Roca que estaven estudiant la llei del pressupost general de l'Estat en la qual trobaven defectes greus: no es redueix la despesa pública ni es fa un control del dèficit del sector públic, i, pel que fa a Catalunya, afirmava que el pressupost «és regressiu en les inversions de l'Estat i no té accions específiques per a solucionar la crisi econòmica, tot agreujat pel fons de compensació interterritorial; però esperem que pugui millorar-se».

Conferència sobre l'Estat

Divendres, d'altra banda, Miquel Roca exposarà, en una conferència a l'Institut Italià de Cultura, Méndez Vigo, 5, el concepte d'Estat que defensa des d'una òptica nacionalista.

DES D'UN ESCÓ

La comissió de drets humans del Parlament de Catalunya

Ara fa exactament un any que fou constituïda aquesta comissió, amb caràcter permanent i no legislatiu. Ho fou a proposta d'un grup de diputats que elevaren a la mesa del Parlament la petició i aquesta proposà una moció al ple que fou unànimement aprovada. Aquesta moció deia que es constituís la comissió, les seves competències, el seu àmbit de treball, la possible sortida legislativa i la composició. Políticament destacaria la seva competència, que fa referència als drets humans en general i la seva concreció a la declaració de l'Assemblea General de les Nacions Unides del 1948 i en la convenció del Consell d'Europa del 1950, i a acords posteriors. I l'àmbit, ja que es refereix a tota mena de violacions dels drets humans dins l'àmbit nacional, amb facultat de fer propostes o emprendre iniciatives quan s'haurà comprovat la violació dels mateixos drets fora de Catalunya.

Durant aquest any s'han celebrat quinze reunions, algunes de les quals han necessitat ser preses en sessions continuades, donats els llargs ordres del dia. La comissió s'ha adreçat al ple dues vegades. Proposant la inclusió dels drets humans com a assignatura a les escoles. I remetent un document sobre la signatura per part del govern espanyol de la declaració de competències de la Comissió de Drets Humans del Consell d'Europa, que, ja ho sap el lector, significa el drets a acudir al Consell d'Europa en darrera instància àdhuc en contra de qualsevol Estat signant de la declaració. Un dels capítols extensos ha estat el dels contactes amb representants de països oprimits o en conflicte: Irlanda, El Salvador, Uruguay, Argentina, Xile, etc. Un de sovintejat, el dels empresonats per conviccions polítiques, actualment dins l'àmbit de la llei antiterrorista.

Amb assistència a judicis (cas Scala, Bultó, Erat, etc.). Amb alertes en relació amb vagues de fam. I amb denúncies per maltractaments. Una altra qüestió ha estat la dels estrangers empresonats. I d'altres, algunes de les quals no són de competència de la comissió, però que sempre hem aconduït i d'altres que no ens pertoquen. Pensi el lector que la Generalitat no té competències en aquest camp. No en té cap. Hi ha el cas dels policies que van venir en demanda d'ajuda per al seu sindicat professional. O funcionaris de presó interessats a col·laborar en la millora dels establiments penitenciaris.

Evidentment hi ha dos aspectes que la comissió decidí estudiar a fons: el de les presons i el dels maltracataments. I es constituïren dues subcomissions. Que, a part les reunions ordinàries, s'han anat reunint per donar un dictamen a la consideració de la mesa del Parlament.

El problema de les presons és urgent resoldre'l, perquè ho condiciona i ho propicia tot. La comissió l'estudia a fons. Ha visitat les presons de Barcelona (la Model i la Trinitat), la de Girona, la de Figueres, la de Lleida (la nova i la vella) i la setmana vinent visitarà la de Tarragona. No puc avançar cap parer, però el lector convindrà amb mi que és un problema tràgic. En el qual tots hem d'aportar el que puguem generosament. Els mateixos empresonats ho han fet en la darrera vaga de fam de la Model. Una vaga correcta. Però que només és una espera. I el conflicte pot esclatar en qualsevol moment. Si els directius i els funcionaris dels centres es queixen, ¿com no s'han de queixar els internats, que sofreixen, a més, les arbitrarietats que l'amuntegament comporta? Amb un reglament de presons, nou i flamant, però ara només aplicable en les parts encara més restrictives. Amb el problema de la droga, de l'homosexualitat, dels adolescents.

Catalunya sempre ha estat sensible a aquestes qüestions. Precisament avui, dijous, al mateix Parlament de Catalunya hi haurà el descobriment d'una estela adossada als murs exteriors de l'edifici en què es recorda tanta gent que va patir, i alguns morir, per la llibertat i per la democràcia. Entre ells, el president Lluís Companys, que avui fa quaranta-dos anys fou afusellat. La gesta de la resistència catalana encara està per escriure. Però la recuperació de les nostres institucions forma part d'una trajectòria que ve de lluny i sempre continua. L'acte serà a la una del migdia.

Joan Colomines i Puig

LIMASA, S. A.

Aquesta societat, constituïda el dia 14-5-1976 i inscrita en el registre mercantil de Barcelona en el volum 3.305, llibre 2.667 - secció 2a foli 177 - full núm. 35226, i domiciliada a Barcelona, c/ Enric Granados, 116, 1r-1a, comunica a la seva distingida clientela i al públic en general la seva absoluta desvinculació amb l'empresa de la mateixa sigla (LIMASA), dels esdeveniments de la qual en relació amb l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet s'han fet ressò els mitjans d'informació.

SANT MIQUEL D'ARO
COSTA BRAVA

Venc xalets i apartaments amb piscina, tennis i frontó. Només de particular a particular. Preu 2.350.000 amb facilitats.

Tel. 236 51 03.